

לרוחה אהובתי,

אני לא מאמינה שאני כבר מתקרבת לגיל שבעים!!

אוי, התבלבלתי. זה בכלל מסיפור אחר.

אני לא מאמין, שאהובתי רוחה כבר הגיעה לגיל שבעים.

עיניי דהו ואני נזקק למשקפיים גם לקריאה וגם לנהיגה, השמיעה גם היא כבר לא מה שהייתה פעם, שיבה זרקה בשערי, רק רוחה נשארה צעירה, יפה ונמרצת ממש כמו שאני זוכר אותה ביום הראשון שהגעתי לבית הבראה שלוש. בעצם היא רק השתפרה עם הגיל. אתם כבר מכירים את הסיפורים או לפחות את חלקם, אך בכל זאת אתאר את ההתחלה. את ההמשך אתם מכירים כי אתם מכבים בו.

כשהכרתי את רוחה, כולם קראו לה רחל במלעיל, הונגרייה, לא? משפחתה קראה לה, כמובן, יוליקה. אני ממש לא אהבתי את שיבוש השם, וההזדהות עם הצד ההונגרי שלי כבשה אותי מאוחר יותר. לכן, החלטתי לקרוא לה רחל במלרע. לה זה נראה רשמי מידי, למרות שאני אהבתי ואוהב את השם. אף שהעלתה את האפשרות שאקרא לה רוח'לה, זה לא התאים לדמות המפחידה שלה. החלטתי לקצר לרוחה.

בפעם הראשונה שראיתי, יצאתי מהבניין הראשי של בית הבראה לכיוון המרפאה. בפתח המרפאה עמדה בעמידה של בעלת בית, היילת יפיפייה, עיניים כחולות, בורקות וחודרות שאי אפשר להסיר את המבט מהן ואי אפשר להתחמק מהן, מסתכלת סביב כשומרת על המחלימים שהסתובבו שם. אולי היא ניסתה לצוד קורבן לזריקות שאהבה לתת להם. אני, דרך אגב, ניצלתי מהן, וזה אחד מהתסכולים הגדולים שלה עד היום. כפי שנהוג לומר, ההתחלות קשות. כפיצוי להעדר הזריקות, היא נהגה לתת לי אגרופים חזקים בבטן. אכן הייתה ועדיין יש לה יד הזקה. כך, התחשלת ולימים כאשר הנכדים גדלו וגם הם אהבו לתת לי אגרופים בבטן, עמדתי בהם בכבוד, הודות לאימונים מידה החזקה של אמא / סבתא.

המרדף אחריה לא היה פשוט בכלל. עקשנית, והכל יודעים. אבל, האימונים והמרדפים שעשיתי בגולני הכינו אותי למרדף הקשה והארוך מכל. כשעזבתי את בית הבראה התחלנו להתכתב. כן, ילדים, במכתבים ממש, לא בדואר אלקטרוני, לא בווטסאפ או במסנג'ר, אלא בעט, בניירות במעטפות ובולים. היינו שובבים, אפילו הכנסנו בדיחות גסות למכתבים. החופשות מגולני היו נדירות, אך אני השתדלתי לבוא לבקר אותה בבית הבראה בחופשות המעטות שניתנו לי. היו לי הצלחות בודדות. אך לא פעם, בגלל כונוניות או מבצעים, החופשות התבטלו ומכתביי, בהם הודעתי כי לא אגיע, לא הספיקו להגיע אליה לפני החופשה המיועדת. מי חלם על טלפונים. כך, היו מספר מקרים שהבטחתי להגיע, אך לא הצלחתי. לקראת ראש השנה, בחודש ספטמבר 1969, ידעתי שרוחה תהיה בתורנות, ושלחתי לה מכתב שאני אגיע לבית הבראה. הדואר הישראלי

ביחד עם הדואר הצבאי תמיד היו יעילים ביותר, וגם המכתב הזה לא הגיע בזמן. לעומת זאת, החבר הקודם שלה, שלמה, כן הגיע בזמן. שנינו נפגשנו בבית ההבראה. אני חזרתי משם חפוי ראש, אך לא מיואש. בתגובה למפגש המשולש, הצעתי לקנות לה יומן ולכתוב שם את הפגישות שלה עם כל המחזרים, והיו לה. כבר אז כולם אהבו אותה. המרדף נמשך, הגעתי יותר פעמים לבית ההבראה, ראינו יחד סרטים, המון סרטים בבית ההבראה וגם בחיפה. בסרטים בבית ההבראה, שהוקרנו על המדשאה שם, אפילו שילבנו ידיים מתחת לשמיכה. כשהלכנו לסרטים בחיפה אני תמיד רצתי ראשון. באחת הפעמים ברחוב הנביאים העמוס, הושטתי את ידי לאחור ותפסתי יד. הבחור שתפסתי את ידו ממש נבהל ולא הבין מה אני רוצה ממנו. תבינו, הלהט"בים לא היו באופנה באותה עת. רוחה כמובן צחקה עד השמיים. מאז אני לא עוזב את ידה ומה שמשמח אותי זה שגם היא לא עוזבת את ידי. הנשיקה הראשונה הייתה סמוך לבית ההבראה ליד בית מגורים שנהרס עקב פיצוץ של בלוני גז. זה ממש לא הפריע לנו. הטעם הטוב נשאר עד היום.

הראשונים מהמשפחה שהכרתי להם את רוחה היו סבא וסבתא שלי. הם התאהבו בה, ממש כמוני, ממש ממבט ראשון. ישבנו שם מסביב לשולחן של הסלון שהיה גם חדר השינה שלהם, וסבא שלי הגניב לי פתק ובו כתב: "האם נערה יפה זו תהיה אם ניניי?". כבר אז הוא הבין וידע, שהקשר בינינו אינו משהו חד פעמי או קצר מועד. ההתאהבות בין סבא וסבתא ובין רוחה הייתה הדדית ומיידית.

נחזור לעיניים – עיניים יפות ורואות כל, לעתים אף מרתיעות. אך, לא רק העיניים. רוחה נוהגת להשתמש באצבע המורה שלה. כשהיא רוצה להסביר לי משהו היא מושיטה כלפיי את האצבע הזו המפחידה ומנענעת אותה. הרבה פעמים זה מלווה באמירה "אני רוצה ללמד אותך משהו..." וזה כבר מפחיד מאד, וכך עד היום. מסתבר שיש הרבה דברים שהיא רוצה ללמד אותי ואני בטוח שיהיו עוד כאלה. אולי תגידו שאני מזוכיסט, אבל גם זה חלק מהאישיות של רוחה, שאני כל כך אוהב.

לא תמיד החיים הקלו עלינו. היו שנים של עבודה קשה מסביב לשעון של שנינו. היו שנים שהתכתבנו בפתקים על המקרר. היו תקופות קשות, כשההורים של שנינו הלכו לעולמם, ובעיקר כשאבידנו את אילון ולאחרונה ולהבדיל אלף אלפי הבדלות, כשאנו מלווים את תהליך ההחלמה הטוב של עדי. אבל, תמיד האופטימיות של שנינו והצחוק שליווה אותנו ועדיין מלווה, שומר עלינו, וכמובן ויותר מכל האהבה.

אתם, ילדינו ונכדינו, שחקנים חשובים ובעיקר אהובים. אחרי שהכרתי את אופו ואת אוניו התאהבתי גם בהם. עם אוניו היה לי ממש סיפור אהבה (אפלטוני, לא לדאוג). היא הייתה לי אמא שניה, בעצם לא שניה אלא אחת וחצי. את אופו הערצתי. אבל כל אלה הם סיפורים אחרים. כי רוחה היא השחקנית הראשית והחשובה ביותר בחיי, שאיני יכול לתארם בלעדיה.

במשך השנים סיגלנו לעצמנו כמה מלים משלנו. כחלק מהפקת הלקחים מידה החזקה של רוחה ומהיראה שהיא מטילה עלי, בין היתר בסיוע העיניים הכחולות הרואות כל, נולדה המלה – "משת" – מה שתגידי. מלה נוספת – "כון" – כל מה שאתה אומרת נכון. אבל יש עוד כמה מלים שאני אומר לה, למשל – "כולח" – קיצור של את כל חיי, "משושח" – משוש חיי או "מושי" – קיצור של מושלמת. אך המלה החשובה ביותר היא המשותפת לשנינו: באשו – "באש ובמים יחד". זה הביטוי לאהבה שהיא המלט שמחבר את שנינו במשך שנים רבות.